

BG

BG

BG

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

Брюксел, 30.11.2010
COM(2010) 686 окончателен

2003/0132 (NLE)

Изменено предложение за

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

**относно присъединяването на Европейския съюз към Протокола от 2002 г. към
Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от
1974 г.**

ОБЯСНИТЕЛЕН МЕМОРАНДУМ

1. Цел на първоначалното предложение

Предложението за Решение на Съвета - СОМ (2003) 375 - АВС/2003/0132 – бе представено от Комисията на 24 юни 2003 г..

Протоколът от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. (наричан по-долу „Атинският протокол“), приет под егидата на Международната морска организация (ИМО), представлява „смесено“ споразумение. Главната цел на предложението на Комисията бе Общността да стане договаряща страна по Атинската конвенция и държавите-членки да станат също такива до края на 2005 г.

2. Състояние на процедурата

Преговорите по настоящото предложение в Съвета започнаха, но през декември 2003 г. бяха временно преустановени поради спора между Кралство Испания и Обединеното кралство по отношение на властите на Гибралтар в контекста на смесените споразумения. През декември 2007 г. спорът бе разрешен и преговорите по настоящото споразумение следва да се възобновят.

Компетентната работна група от Съвета е изработила текст преди временното преустановяване на преговорите (документ на Съвета 15836.03). Измененото предложение е изградено върху този текст.

3. Цел на измененото предложение

От представянето на предложението (юни 2003 г.) и момента на временното преустановяване на преговорите (декември 2003) до настоящия момент е налице значителна промяна на контекста. Измененото предложение взема под внимание тези промени, както следва:

– през 2003 г. Общността е разполагала с изключителната компетентност да се присъедини към Атинския протокол по отношение на членове 10 и 11. Тези разпоредби уреждат въпросите, които засягат правила на Европейския съюз, посочени в Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (наричан по-долу „Брюкселският регламент“)¹. Брюкселският регламент се основаваше върху дял IV от Договора за ЕО. Следователно предложението за Решение на Съвета се основаваше върху член 65 във връзка с член 300, параграф 2, първа алинея и член 300, параграф 3, втора алинея от същия договор. През ноември 2005 г. Комисията представи допълнително предложение за регламент на Европейския парламент и на Съвета за включване на по-голямата част от другите материалноправни разпоредби на Атинския протокол в правото на ЕО (СОМ(2005)592) въз основа на член 80, параграф 2 от Договора за ЕО. Приемането на Регламент (ЕО) № 392/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година относно отговорността на превозвачите на пътници по море

¹ ОВ L 12, 16.1.2001 г., стр. 1. Брюкселският регламент е задължителен за всички държави-членки на ЕС с изключение на Дания.

в случай на произшествия² (наричан по-долу „Атинският регламент“) означава, че понастоящем Европейският съюз разполага с изключителната компетентност да се присъедини към Атинския протокол по отношение на въпросите, обхванати от Атинския регламент. Главният компонент на Атинския протокол се отнася до морския транспорт, докато правните норми трябва да се разглеждат като съпътстващ компонент. С оглед на факта, че на 1 декември 2009 г. влезе в сила Договорът от Лисабон за изменение на Договора за Европейския съюз и на Договора за създаване на Европейската общност³, следователно правната основа за решението на Съвета следва да се промени на член 100, параграф 2 във връзка с член 218 от Договора за функционирането на Европейския съюз (наричан по-долу „ДФЕС“).

- Атинският регламент не включва всички разпоредби на Атинския протокол. Атинският протокол остава смесено споразумение, към което отделните държави-членки трябва да се присъединят самостоятелно. Също така е желателно датите на влизане в сила на Атинския протокол да бъдат еднакви за всички държави-членки. За тази цел държавите-членки и Европейският съюз следва да депозират инструментите си за присъединяване (или за ратифициране, за тези, които вече са подписали Атинския протокол) в един и същ ден. Това съответства на решението, открито със скорошно подобно решение на Съвета⁴. Предложеното решение на Съвета е изменено в съответствие с това.
- през октомври 2006 г. Правният комитет на ИМО прие насоки за прилагането на Атинския протокол, като препоръча резерва за вредите, причинени от терористи, за да се вземе под внимание настоящото състояние на пазара за застраховане. Държавите-членки се ангажираха политически да направят тази резерва. С приемането на Атинския регламент насоките на ИМО попадат в изключителната компетентност на Европейския съюз. Следователно Съюзът ще направи тази резерва, когато се присъедини към Протокола и това следва да се предвиди в решението на Съвета.

В последната фаза на разискванията в рамките на Съвета по отношение на предлагания Атински регламент (ноември 2007 г.) някои делегации поставиха под въпрос функционирането на клаузата за изключване на прилагането по член 11 от Атинския протокол и настояха законодателството на Европейския съюз да направи пояснение за това. В крайна сметка това не бе включено в политическото споразумение. Предлага се към решението на Съвета да се добави декларация относно клаузата за изключване на прилагането.

² ОВ L 131, 28.5.2009 г., стр. 1.

³ ОВ С 306, 17.12.2007 г.

⁴ Решение 2008/431/ЕО от 5 юни 2008 година за упълномощаване на определени държави-членки да ратифицират или да се присъединят, в интерес на Европейската общност, към Хагската конвенция от 1996 година за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата, и за упълномощаване на определени държави-членки да направят декларация относно прилагането на съответните вътрешни норми на общностното право, ОВ L 151, 11.6.2008 г., стр. 36

Изменено предложение за

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

относно присъединяването на Европейския съюз към Протокола от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г.

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 100, параграф 2 и член 218 от него,

като взе предвид предложението на Комисията,

като взе предвид съгласието на Европейския парламент,

- (1) Протоколът от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. („Атинският протокол“) представлява значително подобряване на режима по отношение на отговорността на превозвачите и компенсирането на пътници, превозвани по море. По-специално той предвижда обективна отговорност за превозвача и включва задължителна застраховка с право на пряко действие спрямо застрахователите в определени граници. Следователно Протоколът съответства на целта на Съюза за подобряване на правния режим по отношение на отговорността на превозвачите.
- (2) Атинският протокол изменя Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. и постановява в своя член 15, че между страните по Атинския протокол двата инструмента се четат и тълкуват заедно като единен инструмент.
- (3) По-голямата част от правилата на Атинския протокол са включени в нормите на правото на ЕС посредством Регламент (ЕО) № 392/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година относно отговорността на превозвачите на пътници по море в случай на произшествия⁵. По този начин Европейският съюз упражнява компетентност по отношение на тези въпроси. Държавите-членки запазват компетентността си по отношение на няколко разпоредби в Атинския протокол като клаузата за неучастие, с която им се разрешава да определят по-високи граници на отговорност от предписаните съобразно Атинския протокол. Между посочените въпроси и въпросите, които попадат под компетентността на Европейския съюз, съществува взаимозависимост и, като се вземе под внимание задължението за сътрудничество, държавите-членки следва да действат координирано и по тях.

⁵ ОВ L 131, 28.5.2009 г., стр. 24.

- (4) Членове 10 и 11 от Атинския протокол уреждат въпроси, които засягат правила на Европейския съюз, установени с Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела⁶. По този начин Европейският съюз притежава също изключителна компетентност и по отношение на членове 10 и 11 от Атинския протокол.
- (5) След присъединяването на Европейския съюз към Атинския протокол правилата по отношение на компетентния съд, определени в член 10 от Протокола, имат предимство пред съответните вътрешни правила на нормативната уредба на Съюза. Правилата по отношение на признаването и изпълнението на съдебни решения, които се прилагат между държавите-членки и между държавите-членки и договарящите страни по Конвенцията от Лугано от 1988 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела или по всяка заменяща я конвенция, следва да имат предимство пред тези, предвидени в член 11, тъй като целта на първите е да гарантират, че съдебните решения се признават и изпълняват поне в същата степен, както и съобразно правилата на Атинския протокол.
- (6) Атинският протокол е открит за ратифициране, приемане, одобрение или присъединяване от държави и от регионални организации за икономическа интеграция, които са съставени от суверенни държави, прехвърлили компетентност към тези организации по някои въпроси, уредени от посочения протокол.
- (7) Съобразно член 17, параграф 2, буква б и член 19 от Атинския протокол регионалните организации за икономическа интеграция могат да подпишат протокола.
- (8) През октомври 2006 г. Правният комитет на Международната морска организация (ИМО) прие Резерва и Насоки за прилагане на Атинския протокол (наричани по-долу „Насоките на ИМО“), с цел разглеждане на определени въпроси в рамките на Атинския протокол, по-специално обезщетенията за вреди, свързани с тероризъм.
- (9) Регламент (ЕО) № 392/2009 възпроизвежда в своите приложения консолидираната версия на Атинската конвенция, изменен с Протокола и Насоките на ИМО.
- (10) Съгласно условията на член 19 от Атинския протокол регионалните организации за икономическа интеграция трябва да декларират при подписване, ратифициране, приемане, одобрение или присъединяване обхвата на своята компетентност по отношение на въпросите, уредени с Протокола.
- (11) Впоследствие Съюзът трябва да се присъедини към Атинския протокол.
- (12) Държавите-членки, които ще ратифицират Конвенцията или ще се присъединят към нея, следва да го сторят едновременно. Следователно държавите-членки следва да обменят информация относно състоянието на своите процедури за

⁶ ОВ L 12, 16.1.2001 г., стр. 1.

ратификация или присъединяване, за да подготвят депозирането на инструментите си за ратификация или присъединяване,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

С настоящото присъединяването на Европейския съюз към Протокола от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. („Атинския протокол“) се одобрява от името на Европейския съюз.

Член 2

1. Председателят на Съвета е оправомощен с настоящото да определи лицето(ата), упълномощено(и) да се присъединят към Атинския протокол в съответствие с член 17, параграф 2, буква в), 17, параграф 3 и член 19 от посочения протокол.
2. В момента на присъединяването Европейският съюз прави следната декларация за компетентност:

„1. Член 19 от Атинския протокол от 2002 г. предвижда, че регионалните организации за икономическа интеграция, които са съставени от суверенни държави и имат компетентност по някои въпроси, уредени от посочения протокол, могат да го подпишат, при условие че направят декларацията по същия член. Европейският съюз реши да подпише Протокола и съответно прави такава декларация.

2. Настоящите членове на Европейския съюз са Кралство Белгия, Република България, Чешката република, Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Естония, Ирландия, Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Италианската република, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Великото херцогство Люксембург, Република Унгария, Република Малта, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Република Полша, Португалската република, Румъния, Република Словения, Словашката република, Република Финландия, Кралство Швеция и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия.

3. Настоящата декларация не е приложима спрямо териториите на държавите-членки, в които не се прилага Договорът за функциониране на Европейския съюз, и не засяга мерки или позиции, които биха могли да бъдат приети във връзка с Протокола от заинтересованите държави-членки от името и в интерес на тези територии.

4. Държавите-членки на Европейския съюз са предоставили компетентност на Съюза по отношение на въпросите, обхванати от член 100 от ДФЕС: членове 1 и 1а, член 2, параграф 2, членове 3—16 и членове 18, 20 и 21 от Атинската конвенция, изменени с Атинския протокол и разпоредбите на Насоките на ИМО. Съюзът упражни тази компетентност, като прие Регламент (ЕО) № 392/2009 на Европейския парламент и на Съвета от

23 април 2009 година относно отговорността на превозвачите на пътници по море в случай на произшествия.

5. Държавите-членки на Европейския съюз, с изключение на Кралство Дания, в съответствие с членове 1 и 2 от Протокола относно позицията на Дания, приложена към Договора за Европейския съюз и към ДФЕС, предоставиха компетентности на Съюза по-специално относно въпросите, обхванати от член 81 от ДФЕС. Съюзът упражни тази компетентност, като прие Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

6. Упражняването на компетентността, която държавите-членки са предоставили на Съюза съгласно Договора за функциониране на Европейския съюз, подлежи по своята същност на непрекъснато развитие. В рамките на Договора компетентните институции могат да вземат решения, които определят обхвата на компетентност на Европейския съюз. Поради тази причина Европейският съюз си запазва правото да изменя по съответен начин настоящата декларация, без това да представлява необходимо условие за упражняването на компетентността му по въпроси, уредени от Протокола.“

3. В момента на подписването Европейският съюз прави следната декларация за компетентност съгласно член 11, параграф 3 от Протокола:

„Съдебните решения по въпроси, обхванати от Атинския протокол, произнесени от съдилище на държава-членка или договаряща страна по Конвенцията от Лугано от 1988 г. или по всяка заменяща я конвенция по същия въпрос, следва да бъдат признавани и изпълнявани в друга държава-членка съгласно съответните вътрешни правила на Европейския съюз в тази област, включително, когато е приложимо, съгласно Споразумението между Европейската общност и Кралство Дания относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела и Конвенцията от Лугано от 1988 г. или всяка заменяща я конвенция по същия въпрос. Следователно член 11 от Атинския протокол се прилага само за признаването и изпълнението на съдебните решения, произнесени в договарящи страни, различни от държавите-членки на Европейския съюз, Швейцария, Норвегия и Исландия.“

4. Лицето или лицата, определени съобразно параграф 1, правят резервата, която се съдържа в Насоките на ИМО, при депозирането на инструмента за присъединяване на Европейския съюз към Атинския протокол.

Член 3

Държавите-членки и Европейският съюз депозират инструментите си за присъединяване към Атинския протокол или за ратифициране, за тези, които вече са го подписали, на 31 декември 2011 година.

Съставено в Брюксел на ... година.

*За Съвета
Председател*